

מקצועות תורתנו הק', יהי ברכת ה' עליהם
תמיד להגדיל תורה ולהאדירה.

דוד נתן דויטש

ישיבת תורת זאב

עיה"ק ירושלם טובב"א

**בס"ד. יום ב' לסדר "וטעמו כצפיהית
בדבש" תשס"ז לפ"ק.**

לכבוד העורכים החשובים של הקובץ
המפואר "עץ חיים" הנודע בשערים
לתהלה, וכשמו כן הוא תורה היא עץ חיים
לכולם חיים, יעזור השי"ת שתזכו להמשיך
להגדיל תורה ולהאדירה לאורך ימים ושנים.

כלי של נר חנוכה גוף המצוה היא

א) בגליון ב' עמוד נ"ד נשאל על הא דנפסק
בשו"ע דנר של חרס שהדליק בו לילה
אחת נעשה ישן ומאוס ואין מדליקין בו לילה
אחרת משום ביזוי מצוה, ואמאי לא אמרינן
דשפיר יוכשר כיון שיושנו בא ע"י מצותו
וא"כ הרי זה הודו והדרו, וכעין דברי החת"ס
גבי אתרוג המנומר, והשיב הגאון רבי אליהו
כ"ץ שליט"א באופן א', לחלק, דבנר חנוכה
אין הכלי מגוף המצוה ממש כמו באתרוג
שעצם האתרוג חפץ של מצוה הוא, רק
שבמציאות א"א להדליק בשמן מבלי איזה
בית קיבול, ועל כן ליכא בזה האי סברא -
יש להעיר שבשו"ת אבני נזר או"ח סי' ת"ק
דן בדין כלי נר חנוכה, ומביא מספר חסד
לאברהם דנקט שאכן המנורה הוא דין
בהמצוה וחלק ממנה, וכ"כ שם האבני"ז
שנראה לו לדינא כן, והיכי שמדבק הנרות על
השולחן בלי כלי אין יוצאין מצוות נר חנוכה.
(אמנם עכ"פ לשאר האופנים שמביא הרב
הג"ל בוודאי ניתן לצרף סברא זו, שהרי
מהרשב"א והר"ן מוכח כן כדאי שם
בתשובה הנ"ל).

**איסור הדלקת המנורה בשמן טמא -
כבר קדם להעיר בזה הר"ר יהונתן זצ"ל**

ב) בעמוד ע' העיר מו"ר הגאון רבי שלמה
זלמן גארדאן שליט"א במקור האיסור

להדליק מנורת ביהמ"ק בשמן טמא, ובירר
יפה והוכיח למעשה משני מקורות לאיסור
אחד איסור מה"ת ואחד איסור מדרבנן - יש
לציין שכבר קדם להעיר בזה הגאון מוהר"ר
יהונתן אייבשיץ זצ"ל בספרו יערות דבש
(דרוש ג' ד"ה וביחוד), וז"ל בא"ד **כי איה איפה
נזכר בתורה שלא ידליקו בשמן טמא** [ומבאר
שם דהקב"ה עשה לנו נס דייקא בענין זה
שידליקו המנורה בשמן טהור, להתודע
בעולם אמיתיות תושבע"פ, כי בימים ההם
היו כל מיני כתות שהכחישו בתושבע"פ,
עיי"ש האריכות, ולכן ע"י הנס בשמן טהור
למנורה הורס קרן ישראל ונתקבלה
תושבע"פ, שאפי' היותם שמנים אחרים בלתי
טהורים נעשה לנו נס, וזהו מופת על
תושבע"פ עיי"ש. ומבואר מדבריו דאין הכי
נמי שאיסור ההדלקה בשמן טמא אינו
מפורש בתורה, ואין בו רק משום תושבע"פ
דהיינו איסור מדרבנן, או אפי' שיש בו איסור
מה"ת מ"מ אנו נצרכים לדברי חז"ל ש"עון
הקדשים" הוא עון טומאה, וכמו שביירר
מו"ר הנ"ל].

**הערה למאמר 'כל פסוקא דלא פסקיה
משה'**

ג) בעמוד רצ"א הובא תשו' חת"ס שכתב שם
אודות אדם גדול שבא לכהן כרב בעיר,
והיה מסופק אם מחויב לברך ברכת שהחיינו
והתחיל עם הפסוק ויברך דוד את ה' וגו'
בא"י אמ"ה שהחיינו וקימנו וכו' עיי"ש,
והכותב הביא משו"ת גבעת פינחס שתמה
איך הפסיק ולא גמר הפסוק והרי כל פסוקא
דלא פסקיה משה לא פסקין - יש לציין להא
דאיתא בספר הליכות שלמה פכ"ב הערה
ל"ט בשם הגרש"ז אויערבאך ז"ל דנראה לו
שהחת"ס לא דקדק לכתוב כל הלשון של
הפסוק, ובוודאי סיים אותו אדם גדול כל
הפסוק עד מעולם ועד עולם ואח"כ אמר
שהחיינו וקימנו וכו'. [ואגב, ע"י משי"כ בפתחי
תשובה יו"ד סי' שכ"ח שמביא ג"כ עצה זו,
והוסיף שיאמר ג"כ הפסוק שלאחריו
שמסיים ב"לך ה' הממלכה והמתנשא לכל
לראש" כדי שיזכיר מלכות בתוך הברכה כפי
שנפסק בשו"ע, ובספר הליכות שלמה (שם)